

בעזהש"ת

לחזות בנועם

עניינים המתכארים כמאמר

גד חנוכה למטה מו' טפחים

מחלוקת שמאי והלל

קליפת יון הם חכמות חיצוניות

חנוכה ופורים הם כחי' מצוות ביקור חולים

גליון נו • חנוכה-מוקץ • תשפ"ה

יו"ל על-ידי חברות נועם ה' החסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

ועתה על־ידי תקף הנס מְדִלְקִין שם דִּיקָא תנר חֲנֻכָּה תְּקַדֹּשׁ וְהַנּוֹרָא,
שְׁהוּא בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת הַשְּׁנַת אֱלֻקוֹת עַל־יְדֵי הַצְּמֻצּוּמִים לְמַטָּה לְמַטָּה,
לְהַאִיר בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, לְכָל מִי שְׂרוּצָה לְקַבֵּל, אִפְלוּ אִם הוּא
תְּנִירָע שְׂפָגְרוּעִים, אִפְלוּ הַחֹלֶה הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּחַלְי תְּנַפֵּשׁ עַל־יְדֵי
רַבּוּי עֲוֹנוֹתָיו, לְהַאִיר גַּם בּוֹ הָאֶרֶץ מִהַשְּׁנַת אֱלֻקוֹת, עַל־יְדֵי גְדֻלַּת כַּחַ
הַצְּדִיקִים הַגָּדוֹלִים שְׂמֻמְשִׁיכִין תְּקַף הַנֵּס שֶׁל חֲנֻכָּה בְּעוֹלָם

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו
מתוך מעינות דברי קדשו של
הרה"ק מוהר"ר **נתן מברסלב** זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלכות

לכל הערה הארה תגיבה או הצעה נא להשאיר הודעה
בקו הקהילה 'נועם השם' #9 02.581.3308
או לפנת ל: lb1877300@gmail.com
וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתיבת הנ"ל
והרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתיבת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

בחנוכה בא הקב"ה לכל אחד בביתו לבקר בחוליו ולהאיר בו השגות אלקות אפי' אם הוא הגרוע והרחוק ביותר

נרות חנוכה מאירים השגות אלקות אפי' לרחוקים מהשי"ת - הדלקת נרות חנוכה בימות החול בדרך נס נפלא שאז מאיר האור למטה מעשרה טפחים אפי' לגרוע שבגרועים - בית שמאי סברו שצריך להעלים מהרחוקים את האור המוסיף והולך - בית הלל עשו צמצומים נפלאים להאיר האור אפי' לרחוקים - בחנוכה השי"ת מבקר חולים בביתם ומאיר בהם אור פניו להחיותם - השי"ת שולח העניים לבתינו לזכותינו באור פני השי"ת

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (תורה ל) וז"ל השגות אלקות, אי אפשר להשיג כי אם על-ידי צמצומים רבים, מעלה לעלול, משכל עליון לשכל תחתון, עכ"ל הק'.

נרות החנוכה מורידים אלינו השגות אלקות

ובליקוטי הלכות (הל' השכמת הבוקר הל' ד) מבאר וזה בְּחִינַת חֲנֻכָּה, כִּי הַדְּלָקָת נֵר חֲנֻכָּה הוּא בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹת עַל-יְדֵי הַצְּמֻצּוּמִים, שְׁמֻשָּׁם עֵקֶר הַדְּלָקָת כָּל הָאוֹרוֹת וְהַנְּרוֹת דִּקְדָּשָׁה, בְּחִינַת (זהר שמיני לז): 'לְאַנְהָרָא שְׂרָגִין וְלֹאֲדַלְקָא בּוּצִינִין', [להאיר נרות ולהדליק מנורות], כִּי הַמְּשַׁכֵּת הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹת עַל-יְדֵי הַצְּמֻצּוּמִים, זֶה בְּחִינַת שְׁנַמְשֵׁךְ שְׁמֵן הַטּוֹב, "שְׁמֵן מְשַׁחַת קִדְשׁ" (שמות לכה), שְׁזָהוּ

בחינת הדעת הקדושה, לתוף כלים וצמצומים, שהם השמן והפלי והפתילה, שבהם נתלה האור, שנמשך מבחינת השגת אלקות שמשם כל האורות, כי הוא אור כל האורות, כמו שכתוב (תהלים כז, א): "ה' אורי וישעיו".

מלכות יון התגברו עם חכמות חיצוניות שהם הפך התורה

וזהו בחינת תקף הנס של חנכה, כי אז עמדה מלכות יון הרשעה להשפיעם תורתך ולהעבירם וכו', כי מלכות יון הרשעה זה עקר בחינת חכמות חיצוניות, שהם חכמות יון, מחמת שהם עסקו בזה ביותר להמשיך החכמות חיצוניות בעולם, כידוע (ויקרא רבה יג, ה), שזה עקר התגברות מלכות הרשעה, על מלכות דקדושה, ועל-כן היתה אז עת צרה גדולה, כי רצו להשפיע התורה לגמרי על-ידי התגברות החכמות חיצוניות, שהם הפך התורה, כי התורה והמצות הם בחינת שעורים וכלים להמשיך על ידם השגת אלקות, והם רצו להשפיע התורה והמצות על-ידי התגברות חכמות חיצוניות, שהם בחינת מלכות הרשעה, שהתגברו על מלכות דקדושה.

ע"י הצדיקים שתקנו להדליק נרות חנוכה מקבל כל אחד בביתו השגות אלקות

אבל השם יתברך ברחמיו המרבים הקדים רפואה למכה, ועשה עמנו נס גדול ונפלא אז בימי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול, עד אשר לא די שהכניעו והפילו מלכות יון הרשעה מפלה גדולה, אף גם על-ידי תקף הנס המשיכו אור נפלא בעולם לדורות, שיהיה לנו כח על-ידי זה להמשיך אור הנ"ל כל אחד בביתו, דהיינו אור השגות אלקות על-ידי הצמצומים, שזהו בחינת (תקון המבאר שם בהתורה הנ"ל) שכל מה שהחולה גדול ביותר הוא צריך רבי גדול ביותר, שיהיה

אמן וחכם כזה, שיוכל לעשות צמצומים נפלאים שיאיר גם בו השגת אלקות, ובחינה זאת נמשכת עלינו בחנפה על ידי הצדיקים הגדולים המפלגים במעלה שתקנו להדליק נר חנפה, שעל ידיה יש כח להמשיך בחינת הארה הנ"ל על כל אחד בביתו, אפלו אם הוא כמו שהוא.

נרות שבת ויו"ט הם אור המלכות שיוצאת ועולה מבין הקליפות

כי מבאר בכונות חנפה (פרי עץ חיים חנפה פרק ד), שענין חנפה הוא, שממשיכין האור הנפלא שכולל כל היחודים, שממשיכין אותו למטה, הינו למטה מעשרה טפחים, כי בשבת ויום טוב מדליקין נרות של מצוה, כי אז הוא עקר עלית המלכות שהוא בחינת נר מצוה, שאז מחמת קדשת שבת ויום טוב נופלים הקלפות, ומלכות דקדשה עולה מביניהם, ואז מאירה באור גדול, שזהו בחינת הדלקת נרות שבת ויום טוב שמדליקין אותה במקומה בעת עלייתה.

נרות חנוכה מדליקים בימות החול להאיר האור למטה אפי' לגרוע שבגרועים

אבל בחנכה - ההדלקה הוא בדרך נס נפלא, כי אז אין לה עליה כלל, כי הם ימי החול, כי אז אין מתבטלים הקלפות שהם הארבע מלכיות לגמרי כמו בשבת ויום טוב, ואף על פי כן אנו מדליקין הנר הקדוש הזה שכולל כל היחודים, הינו שהצדיקים הגדולים מאד ממשיכין תקונים נפלאים כאלה, עד שמאירין בחינת השגות אלקות על ידי הצמצומים גם למטה בדיוטא התחתונה מאד, שהוא בחינת למטה מעשרה טפחים, שמעולם לא ירדה השכינה לשם (ספ"ה), ועתה על ידי תקף הנס מדליקין שם דיקא הנר חנפה הקדוש והנורא, שהוא בחינת המשכת השגת אלקות על ידי הצמצומים למטה למטה, להאיר בכל אחד

מישראל, לכל מי שרוצה לקבל, אפלו אם הוא הגרוע שבגרועיים, אפלו החולה הגדול ביותר בחללי הנפש על ידי רבוי עונותיו, להאיר גם בו הארה מהשגת אלקות, על ידי גדל פח הצדיקים הגדולים שממשיכין תקף הנס של חנכה בעולם, שעל ידי זה אפלו בבחינת ימי החול, שאין יכולין עדין להעלות בשלמות בחינת המלכות, אף על פי כן ממשיכין האור של השגת אלקות על ידי הצמצומים למטה אפלו במדרגה התחתונה, כי מגדל פחם יכולים להאיר אפלו במדרגה התחתונה, אפלו בהקטנים במעלה מאד, ולרפאות אפלו החולים הגדולים ביותר, שזהו בחינת הדלקת נר חנכה למטה מעשרה טפחים.

**בית שמאי מגודל קדושתם לא יכלו לסבול הרחוקים
מהשי"ת**

וזה בחינת הפלוגתא שבין בית שמאי ובית הלל (שבת כא), שבית שמאי אומרים: 'פוחת והולך', ובית הלל אומרים: 'מוסיף והולך'; כי בית שמאי לטעמיה, כי אמרו רבותינו ז"ל (שם לא): שמאי היה קפדן, ועל ידי זה היה מרחק הגרים מלהתגיר ודחפם באמות הבנין, אבל הלל על ידי גדל ענותנותו קרבם ברחמים, אף על פי שלא היו הגונים להתקרב, ואמרו דברים זרים ושגוען ללמדם כל התורה כשעומדים על רגל אחת וכו', אף על פי כן לא דחפם, וקרבם בחכמתו וענותנותו הנפלא, ועל כן בית שמאי, שהיו תלמידי שמאי, שמגדל צדקתו וקדשתו לא היה יכול לסבל את הרחוקים המלכלכים בחטאת נעוריהם, וכיוצא בהם, על כן אמרו: 'פוחת והולך'.

**בית שמאי סברו שצריך להעלים האור המוסיף והולך
שלא יהנו ממנו הרחוקים**

כי בית שמאי ובית הלל, שניהם מודים, שצריכים להוסיף ולהרבות אור בכל

יום שבא אחריו, כי בנדאי הנס של ימי חנכה שדלק הנר שלא היה בו להדליק כי אם יום אחד ודלק שמונה ימים, בנדאי כל יום שבא אחריו הנס גדול ונפלא ביותר, ועל-כן בנדאי צריכין אור גדול ביותר בכל יום שבא אחר-כך, אך בית שמאי סוברים שמחמת זה בעצמו, מחמת גדל האור שנמשך בכל יום ביותר, מחמת זה בעצמו 'פוחת והולך', כי אין הרשעים והרחוקים כדאי להשתמש עם זה האור, וכעין שאמרו רבותינו ז"ל (חגיגה יב): שראה הקדוש ברוך הוא שאין העולם כדאי להשתמש עם האור של שבעת ימי בראשית ועמד וגנזו לצדיקים, על-כן הם סוברים, שגם עתה כשהצדיקים משיגים אור גדול צריכים להעלים האור, וכל מה שמשיגים יותר ויותר צריכים להעלים האור יותר ויותר, כדי שלא יהנו ממנו הרשעים והרחוקים, שזהו בחינת 'פוחת והולך'.

בית הלל סברו שהצדיק המשיג אור גדול צריך להאיר בקטנים הרחוקים ביותר

אבל בית הלל, שהם מתלמידי הלל, שהיה עוסק לקרב הרחוקים מאד, על-כן אזלי לטעמייהו, ואומרים: 'מוסיף והולך', כי אדרבא! כל מה שהצדיקים ממשיכין אור גדול ונוסף ביותר ויותר, כמו-כן צריכין להאיר בהעולם יותר ויותר, להאיר לכל באי עולם, כדי לקרב כל הרחוקים מאד מאד, להאיר בהקטנים והנמוכים מאד, לרפאות כל החולים הגדולים ביותר, רחמנא לצלן, כי כמו שכל מה שהחולה גדול ביותר צריך לבקש לעצמו רבי הגדול ביותר. כמו-כן הרבי והצדיק, כל מה שמגיע למעלה גדולה יתרה ביותר הוא צריך להאיר גם בהקטנים והנמוכים ביותר, כי זה עקר מעלתו וגדלתו לקרב הרחוקים ביותר, שזהו עקר גדלת השם יתברך וכבודו, (כמו שכתוב במקום אחר ליקו"מ סימן י").

הצדיק עושה תחבולות שגם הרחוקים יוכלו לקבל אור גדול ע"י צמצומים נפלאים

כי אף-על-פי שבודאי צריכים להעלים האור הגדול, ובפרט פשמגיעים למעלות והשגות גדולות ועצומות, בודאי בהכרח להעלים ולגנוז האור, כי אין העולם כדאי להשתמש בהם, אך אף-על-פי-כן הם עושים תחבולות פאלה, ומתקנים תקונים פאלה, ומלבישים האור בלבושים וצמצומים נפלאים פאלה, עד שמאירים גם בהקטנים במעלה מאד, ועל-ידי-זה הם מוסיפים והולכים ומאירים האור למטה בכל יום ויום יותר ויותר, בבחינת 'מוסיף והולך'. כי 'מעלין בקדש ולא מורידין' (שבת כא: ע"ן שם), וקשה, וכי יעלה על הדעת להוריד הקדשה, חס ושלום, אך זהו בחינת הנ"ל, שיש צדיקים שהם גדולים במעלה באמת, אך מעצם קדשתם אינם יכולים לסבול העולם, ועל-כן על-ידי תקף קדשתם הם מרחקין ומורידין חס ושלום איזה אנשים, מחמת שכועסים עליהם, מחמת שאינם יכולים לסבול מעשיהם המגנים, אבל השם יתברך אינו חפץ בזה, כי חפץ חסד הוא, ורוצה שהצדיקים ירחמו על ישראל תמיד, ויקרבו אותם, אפלו אם הם כמו שהם.

צריכים להיות 'מעלין בקודש' להעלות הרחוקים ולהיזהר שלא להקפיד עליהם

וזה בחינת: מעלין בקדש - שכל מה ששמגיעין ובאין בקדש יותר ויותר, ומשיגין השגת אלקות יותר, צריכין להיות מעלין נפשות יותר ויותר, ולא מורידין - דהינו שיזהרו שלא יהיו מורידים הנפשות על-ידי גדל קדשתם, דהינו שלא יגיעו לכלל קפיידא על ישראל מחמת גדל קדשתם והשגתם את השם יתברך, שמחמת זה אינם יכולים לסבול את הגרועים, עד שכועסים עליהם, עד שיכולים

להוריד אותם, חס ושלום, שזהו בחינת 'פוחת והולך' שאמרו בית שמאי, כי לא כן הוא, כי צריה להיות מעלין בקדש ולא מורידין, כי כל מה שמגיע למעלה יתרה והשגה גדולה ביותר, צריה להתחכם ולעשות צמצומים חדשים בתחבולות נפלאות, עד שיכולים לקרב נפשות רבות יותר ויותר, ולרפאות אפלו הגרועים והחולים מאד מאד, שכל זה הוא בחינת נר חנכה שמדליקין למטה מעשרה טפחים, ועל-כן צריה להיות 'מוסיף והולך'.

מצוות ביקור חולים הוא בעיקר להאיר פנים לחולה ועי"ז מקבל חיות

וזה בחינת מצות בקור חולים, כי צריכין לבקר את החולה ולהסביר לו פנים, דהינו מה שבגני אדם נכנסין אצלו ומפקחין על עסקיו ועושין לו כל צרכיו, כמו שכתוב בשלחן ערוך (יורה דעה סימן שלה, סעיף ח'), שזהו בחינת 'הארת פנים', כי אין מסתירים פניהם ממנו, ואינם נטמנים בבתיהם, רק באים אליו ועושין לו צרכיו ומדברין על לבו, שכל זה בחינת 'הארת פנים', ועל-ידי-זה ממשיכין עליו חיות מבחינת 'הארת פנים' שלמעלה, שמשם עקר החיות להחיות את החולה, בבחינת (משלי טז, טו): "באור פני כולך חיים", (כמו שכתוב בהתורה הנ"ל).

הצדיק האמת משגיח ומפקח ביותר על החולים ביותר להחיותם בגשמיות ורוחניות

ועל-כן: 'שכינה למעלה מראשותיו של חולה' (שבת יב:), כמו שכתוב (תהלים מא, ד): "ה' יסעדנו על ערש דוין, כל משכבו הפכת" וכו', הינו שדיקא מחמת שהוא חולה, על-כן נמשך עליו אור השכינה, שהוא בחינת אור הצדיק האמת שמשגיח על כל החולים ובפרט על החולים ביותר, שהם בבחינת 'כל משכבו נהפך בחלויו', שעליהם מפקח ביותר להמשיך להם רפואות להחיותם בגשמיות

ורוחניות, באפן שיוכל להאיר בהם השגות אלקות, פי זה עקר גדלת הצדיק ומעלתו שמשתדל לרפאות החולים ביותר, ועל-כן דיקא מחמת שהוא חולה וכל משכבו נהפך וכו', מחמת זה דיקא השכינה למעלה מראשותיו, שהוא בחינת אור הצדיק, כי הצדיקים הם שכינתו של מקום (זהר תרומה קסג).

בחנוכה השי"ת מבקר חולים כדוגמת מלך הבא לבקר חולה בביתו להחיותו

וזה בחינת חנכה ופורים, שהם בחינת מצות בקור חולים, כי הם ימים קדושים וטובים מאד, ואף-על-פי-כן הם בימי החול, כי אינם אסורים במלאכה, והם בבחינת הארת השגות אלקות על החולים ביותר, על-ידי גדל כח הצדיק שיוכל לעשות כלים וצמצומים נפלאים כאלה, והוא כמו למשל, כשהאדם בריא, בודאי אין המלך בא אל האדם להראות לו פניו, רק כל מי שרוצה לקבל פני המלך ולהתעדר מאור פניו, הוא צריך לנקות ולטהר עצמו יפה יפה, ולקשט עצמו כראוי, ולשקד על דלת המלך, ולבקש מאת רואי פני המלך שיקבלו רשות שיכנסו, ולעשות כל התחבולות השיכים לזה, עד שיזכה לבא לפני המלך כפי מדרגתו, אם לכנס לחצר המלך, או לבית, או להיכל וכו', כדי שיאיר בו המלך פניו המאירות, אבל כשאחד מאנשי המלך חולה, ומטל על ערש דני, רחמנא לצלן, אזי כשנתעוררין רחמי המלך להחיותו מאור פניו, אזי מכרח המלך לילך אצלו לביתו להאיר בו פניו ולהחיותו.

השי"ת חמל עלינו בגלותנו והוסיף לנו את ימי החנוכה שיקבל כל אחד בביתו אור פניו

וזה בחינת חנכה ופורים, שהם מועדים קדושים שנתנו לנו להחיותנו פיוס הזה, בימי הגלות המור, שכנסת ישראל נקראת חולה, כמו שכתוב בזהר הקדוש

(שמיני דף מ), בבחינת (שיר-השירים ב, ה): "סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים, כי חולת אהבה אני", ומעצם חללינו הכבד אין אנו יכולים לעלות ולראות ולהשתחוות לפניו בשלש פעמי רגלינו לכנס לביתו הקדוש, שהוא הבית המקדש, לקבל אור הפנים, כי מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו וכו' ואין אנו יכולים וכו', על-כן חמל עלינו בעל הרחמים ברחמיו העצומים, והוסיף לנו שני הימים הקדושים האלו, שהם חנכה ופורים, שתקנו לנו הצדיקים הגדולים, שהם אנשי כנסת הגדולה, כדי להמשיך לנו אור הפנים לתוך ביתנו בתקף גלותינו, שיזכה כל אחד בביתו בחנכה להדליק נר חנכה, שהוא בחינת 'אור הפנים', בחינת (תהלים קד, טו): "להצהיל פנים משמון", שזהו בחינת השגת אלקות. וכן בפורים, כל אחד ממשיך על עצמו בחינת קבלת התורה, שמקבלין אז בכל שנה בתקף הגלות, בבחינת (אסתר ט, כז): "קימו וקבלו".

חנוכה ופורים הם בחי' רגלין כי הקב"ה יורד אלינו בבחי' מצות ביקור חולים

ועל-כן חנכה ופורים הם בבחינת רגלין, כי הם בחינת נצח יהוד (פריעצחיים חנכה פרק ד), שהם בחינת רגלין, כידוע (תקוני זהר יז), וזהו בחינת מצות ביקור חולים שהמצוה ברגלין, הינו בחינה הנ"ל, שהשם-יתברך מרחם עלינו והולך לבקרנו, ומאיר לנו פניו הקדושים בתקף גלותינו, שאנו חולים כאלה, כאשר יודע כל אחד בנפשו, והוא ברחמיו מבקרנו, ומחיה אותנו באור פניו הקדושים על-ידי קדשת הימים הקדושים האלו שנתן לנו, שהם חנכה ופורים, שהם מועדים קדושים בימי החול, שהם בחינת ימי הגלות, שאז אין בנו כח לעלות אליו לבית המקדש לקבל מאור הפנים, רק הוא יתברך ממשיך לנו אור הפנים לתוך ביתנו, כדי להחיותנו על-ידי הצדיקים הגדולים האמתיים שבכל דור שהם עוסקים בתקוננו, שהם משתדלים ביותר להחיות החולים ביותר.

הקב"ה מאיר פניו אלינו בבתינו ולכן באים העניים
לקבל מעות חנוכה בבתינו

זוהי בחינת מוה שְׂמִסְבִּין הָעֲנִיִּים בַּחֲנֻכָּה לְקַבֵּל מְעוֹת חֲנֻכָּה (מגן אברהם סימן תרע), זוהי בחינת הארת פנים מלמעלה, שהשם יתברך מאיר פניו לנו לתוך ביתנו, כי אי אפשר לקבל אור פני מלך חיים כי אם על ידי הצדקה, כמו שכתוב (תהלים יז, טו): "אני בצדק אחזה פניך", ועל־כן ברגלים שצריכין לעלות לרגל לבית המקדש לקבל 'אור הפנים', על־כן צריה איש כמתנת ידו להביא עולת ראיה, כמו שכתוב (דברים טז, טז): "ולא יראה את פני ה' ריקם" וכו', אבל ברגלים שצריכין לעלות לבית ה' לקבל אור הפנים, צריכין להעלות הקרבן, שהוא נדבת לבו, בחינת צדקה, וצריכין לטרוח בו להעלותו לבית ה', אבל בחנכה באים העניים לתוך הבית, שהם 'מאנין תבירין דיליה' (הקדמת זהר י'), [שהם כלים שבורים שלו], שבהם שכינת אור פניו, כמו שכתוב (ישעיה נז, טו): "אשכך את דכא", ועל־כן כשהשם יתברך אוהב את אחד ורוצה להאיר לו פניו שולח לו עני לזכות בו, כמו שכתוב בזהר הקדוש: (זהר וירא קד): 'מאן דקדשא בריה הוא רחים ליה שדר ליה דורונא מסכנא', [מי שהקב"ה מרחם עליו הוא שולח לו במתנה עני לפרנסו], ועל־כן בחנכה, שאז הוא בחינת שהשם יתברך מאיר פניו לתוך ביתנו, על־כן ברחמיו שולח לנו העניים לתוך ביתנו, כדי לזכות בהם, כדי לקבל על ידם 'אור הפנים' שמאיר אז לתוך ביתנו.

פניני נועם

**בשבת חנוכה מדליקים קודם נרות
חנוכה להאיר במקומנו ואח"כ מעלים
האור למעלה ע"י נרות שבת**

מבאר בפגנות (פרייציג'יים, שער חנכה פרק ד): שַׁנַּר חֲנֻכָּה וְגַר שַׁבַּת הוּא בְּבַחֲינָה אַחַת, שְׁמִמְשִׁיכִין כָּלְלִיּוֹת כָּל הַשְּׁלֵשָׁה יְחִידִים שְׁעוֹלִין 'גַּר', רַק שֶׁחֲלֹק הוּא שֶׁבְּחֻנְכָּה אֵין עֲלֶיהָ לְשִׁכְיָנָה, רַק מִמְשִׁיכִין לָהּ הָאֹר הַגָּדוֹל שֶׁהוּא בְּחִינַת גַּר עַל־יְדֵי הַהֲדָלָקָה לְמַטָּה בְּמִקוּמָהּ, אֲבָל בְּשַׁבַּת הִיא עוֹלָה לְמַעְלָה וְשֵׁם מְאִירִין בָּהּ הָאֹר הַגָּדוֹל שֶׁהוּא בְּחִינַת גַּר, עֵין שָׁם, וְעַל־כֵּן צְרִיכִין בְּשַׁבַּת לְהַדְלִיק מִקֶּדֶם גַּר חֲנֻכָּה וְאַחֲרֵיכֵן גַּר שַׁבַּת, כִּי רְאוּי לְהַעֲלוֹתָהּ מֵעַט מֵעַט מִמַּטָּה לְמַעְלָה מִמְדְּרָגָה לְמְדְּרָגָה, אֲבָל אִם הֲדִלִיק שֶׁל שַׁבַּת קֶדֶם שֶׁכֵּבֵר עֲלֶתָהּ לְמַעְלָה עַד הָרֹאשׁ, אִיךְ יִדְלִיק שֶׁל חֲנֻכָּה וְכו', עֵין שָׁם... וְזוֹה בְּחִינַת מַעֲלַת 'שַׁבַּת־חֲנֻכָּה', שְׂאֵז מְקִימִין מִצְוֹת הַדְּלָקַת שְׁנֵי הַנְּרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, שֶׁהֵם גַּר חֲנֻכָּה וְגַר שַׁבַּת, וְלִכְאוּרָה הָיָה דִּי בְּהַדְּלָקַת גַּר שַׁבַּת לְבַר, שֶׁהִיא גְּדוּלָּה יוֹתֵר, שְׁעוֹלִין אֵז לְמַעְלָה, אִיךְ בְּאֵמַת צְרִיכִין לְהַדְלִיק מִקֶּדֶם גַּר חֲנֻכָּה, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ אֹר הַצְּדִיק לְמַטָּה בְּמִקוּמָנוּ בְּדֶרֶךְ כְּפֹה לְבוּשִׁין וְתַחֲבוּלוֹת, שְׁנֵיהֶם הַתְּקוּן הַמְשִׁיכוֹ בְּנוֹ מִתְּתִיחוֹ וְהַצְּדִיקִים שֶׁבְּאוֹתוֹ הַדוֹר לְדוֹרוֹת, עַל־יְדֵי תְּקִיף הַגֵּם שֶׁל חֲנֻכָּה, וְאַחֲרֵיכֵן אֵנוּ יְכוּלִים לְהַדְלִיק גַּר שַׁבַּת, כִּי אַחֲרֵיכֵן יְכוּלִים לַעֲלוֹת אֶל אֹר הַצְּדִיק, שְׁנֵיהֶם בְּחִינַת מַה שֶׁהַתְּלַמִּידִים נוֹסְעִים אֶל הַצְּדִיק.

(ליקוטי הלכות הל' שבת הל' ו' כ)

**נרות חנוכה הם אור האמת ועי"ז
יוצאים מעבדות לבחי' בן מלך**

מבאר בכונות האר"י ז"ל (פרייזש-סיים חנכה פ"ד): שעלידי נר חנכה ממשיכין הארת האמת, שזהו בחינת שמונת ימי חנכה, שהם פגוד שמונה פעמים אמת שב'אמת ויציב', הינו פי עקר התגלות האמת הוא לברר האמת בברור גמור עד שנוכח לברר נשמותינו מבחינת עבד מבחינת בן השפחה, עלידי שנוכח להתקרב לצדיקי אמת, שהם בחינת בן המלך, וזהו בחינת שמונה פעמים 'אמת' שב'אמת ויציב' (שער הכונות דרושי קריאת שמע דרוש ח), שמגליון אמתת אלקותו ותורתו בכמה לשונות, וחזרון ושונין ומשלשין וכו', לגלות האמת פעם אחר פעם עד שמונה פעמים, כמו שאנו אומרים: אמת ויציב ונכון וקיים וכו' אמת אלקי עולם וכו' אמת ואמונה וכו', ואחר-כך בפעם השמינית אומרים: אמת ממצרים גאלתנו ה' אלקינו ומבית עבדים פדיתנו וכו', הינו שזכינו לצאת מעבדות לחרות, שזכינו לברר נשמותינו מבחינת עבד, מבחינת עבדות של מצרים, וזכינו לקבל את התורה, שהיא בחינת מלכות, כמו שכתוב (משלי ח, טו): "בי מלכים ימלכו", הינו שתחזור נשמותינו למעלתה לבחינת בן המלך.

(ליקוטי הלכות הל' ברכת השחר הל' ג' טז)